

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gl.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Čebelarstvo prosti oddelk kmetijstva. — Posnetek iz zapisnika odborne seje čeb. društva v Ljubljani 13. februarja 1876. — Dopisi. — Življenjepisne črtice. Jurij Jonke. — Imenik.

Čebelarstvo prosti oddelk kmetijstva.

Ne davno je prašal nek rokodelec in posestnik malega vrta, če sme čebele imeti, ker sosedje godrnajo in nekdo celó brani? Odgovarjali smo mu o kratkem v 3. listu „Slov. čebele“, da jih smé imeti in da postava za-nj govori. Postavo navodimo danes in sicer le odlomek postave, kateri govori o napravi in imetji čebel. Govorili smo sicer že obsirniše o čebelarstem zakoniku (glej letnik prvi in drugi); al prašalni čebelarški začetnik A. K. nima omenjenih letnikov, tedaj ponovimo dotične zakoniške odstavke, znabiti tudi še komu drugemu služijo.

Postava je od l. 1775 8. aprila, tedaj ravno 101 let stara. Slavnoznana cesarica Marija Terezija pravi v svojem „odprtem pismu“ do vsih gôspok in predpostavljenih: „Velik prid in dobiček, kterege daje čebelarstvo podložnikom, me je nagnil z materno skrbljivostjo čebelarstvo po svojih deželah podperati in razširjati, pa tudi vse odstraniti, kar ga v pospehu zadržuje.“

Potem ko je cesarica Marija Terezija v §§. 1 — 3 vstanovila glavno šolo na Dunaju, in drugo za Moravsko (Marsko) pravi v

§. 4. „Vsaka vlada dotičnih dežel naj ima za svojo „poglavitno dolžnost čebelarstvu vse potrebno varstvo nakloniti.“

§. 7. V večo spodbudo oprostimo čebelarstvo vsakoršnega davka za večne čase.

§. 8. Grajščinskim gôsposkam ni dopuščeno kmetovalca z nakladami od toliko koristnega čebelarstva odvracevati.

§. 9. Dopeljavanje čebel v ajdovo pašo posestnik ne sme zabranovati; ker rastlinski rasti čebele kar nič ne škodovajo. Za neškodljivo pašo naj se pač posestniku nekaj plačuje, pa ne več, kakor po 2 krajeerja od panja.

§. 10. Od prepeljanih čebel se ne sme ničesar tirjati, kakor le vožno potnino.

§. 11. Hočemo, da se čebelarstvo popolno prosto giblje in v tem ga hočemo vedno in povsod varovati, braniti in podperati.

§. 12. Pričakujemo, da bodo tudi zemljišne gôsposke toliko podložnikom pomagale, da si zamorejo saj prvi panj omisliti, kateri bo sam po sebi začetik čebelnega razširjenja.

§. 13. Očitno izrečemo, da je naša volja, da si vsaki podložnik smé čebel omisliti, kolikor hoče in da mu v tem ne sme nikdo nasprotovati. Prostemu gibanju in barantanju z medom in voskom se ne smejo nobene zapreke delati. Gôsposke in uradniki naj se nadejajo naše posebne milosti, kateri podložnike v tem poslu podperajo; nasproti pa tudi naše velike nemilosti, kateri bi temu nasproti delali ter pridnost in dobiček podložnikov kakorkoli prikrajševali.

§. 14. Lastnik sme svoje zgubljene roje skozi 24 ur tudi po ptujem posestvu in zemljišču iskati; stroške pa, če bi zemljišni posestnik ktere zarad roja imel, se ve da mora mu lastnik čebel povrniti.

§. 15. Prepovedujemo ptuje čebele moriti, bodisi s kakoršnim koli izgovorom in tako poškodovanje se mora dvakrat povrniti. Tudi ropnice naj se ne popokončujejo, ker lastne panje vsak čebelar lahko z drugimi pomočki zavarjuje.

§. 16. S čebelnim tatom naj se po vsi ojstrosti postave ravná in deželne sodnije naj takega tatu po svoji dolžnosti (vradno) preiskujejo; ker taka tatvina se šteje med prav znamenite tatvine. Preprizanesljive gosposke in sodnije naj se ojistrega odgovora nadejajo“.

To so o kratkem postave, ktere še dandanašnji veljajo, ker novejših nimamo, te pa niso bile nikdar preklicane. Vsi odstavki govorijo za popolno prosto gibanje čebelarstva, kakoršnega nima nobeno rokodelstvo. Desetina, ki se je tirjala od vsake malenkosti, se od čebelarstva ni smela, in toraj tudi čebelarji ne plačujejo nobene odškodnine.

Naj nam bo dovoljeno malo prašanje, ktereга naj nam reši kak pravoslovec: Je li postavno in dopuščeno, od voska na mitnici tirjati enako colnino (ali vžitnino, ne vemo pravega imena tega davka) kakor se tirja od masla ali slanine? Od medú se nikoli ne tirja, od čebelnih panjev tudi ne, naj se že čez mitnico prepeljavajo prazni v pašo, ali nazaj s paše polni medú in voska! Zakaj pa od voska posebej?

Odstavka sedmega*) ne znamo drugače prevoditi, kakor: V spodbudo, oprostimo čebelarstvo (ali izrečemo prostega, kar je isto) vsakoršnega davka na večne čase. Reč razjasnjeta tudi odstavka: deseti in trinajsti; zadnji, trinajsti namreč, se nam zdí posebno zanimiv, ker se ne more lahko napačno umeti.

Zanimivo je tudi, kar govori §. 9 in §. 15. Iz teh dvojnih odstavkov razvidimo, da so pred sto leti nektere resnice vedeli, katerih verjeti še dandanašnji marsikteri čebelar noče. Deveti odstavek zemljišnim lastnikom prepoveduje, čebelarjem zabranovati, da bi svojih čebel ne prepeljavali v ajdovo pašo, ker „rastlinski rasti ne dela ne naj manjše škode. Res, čebela rasti ne dela škode, k oplodnji rastlin pa neizrečeno veliko pomaga, česar pa dandanašnji naj manj dve

*) §. 7. „Zur Aneiferung erklären Wir die Bienenzucht auf ewige Zeiten von jeder Abgabe frei“.

§. 13. und soll in diesem Gewerbe keiner gehindert, dem Handel und Wandel mit Honig und Wachs nicht das mindeste Hinderniss und Zwang in den Weg gelegt, oder der Unterthanen Fleiss und der dafür gebührende Nutzen beschränkt oder gestört werden. Dawiderhandelnde Herrschaften und Beamte haben unsere Ungnade zu erwarten.

tretnji čebelarjev ne vé — da od drugih kmetovalcev nič ne rečemo. Ravno tolika nevednost je, kar tiče resnico petnajstega odstavka, ki prepoveduje, ptuje čebele, „naj bodo tudi ropnice, moriti; ker je mnogo drugih pomočkov, lastne čebele zavarovati“. In dandanašnji marsikteri čebelar ne vé nobenega družega pripomočka, kakor ropnice moriti. Da pa mnogokrat čebelar s takim ravnanjem sam sebi naj večo škodo dela, ker lastne čebele-ropnice mori, že spet znabití deseti ne pomisli.

Še nekaj bi prav radi povedali, pa ne vemo, nam bo li kdo verjel, ali ne. To le namreč, da je potrebno, da „Slovensko čebelo“ čitajo vsi ljudje: Čebelarji zato, ker so čebelarji. Kmetovalci in zemljišni posestniki zato, da ne bodo kaj zoper cesarsko postavo učinili. Duhovniki in učitelji, ker po svojem poklicu lahko druge čebelarstva učijo. Pravoslovci in vradniki, da prepire o čebelarstvu prav razsojujejo. Poštni in železniški vradniki, da čebelne pošiljatve vedó dobro izvrševati. Zdravniki, da znajo dobroto medú in voska, ki imata oba zdravilno moč, prav presoditi ter v zdravje obračati. Še celó mitničarji, da se zoper trinajsti paragraf čebelarskega zakonika ne pregrešijo, ter si najvikše nemilosti ne nakopajo.

Toliko za danes: kdo naj „Slovensko čebelo“ naročuje in čita; kdo naj čebelarji, bomo pa drugikrat povedali.

Posnetek iz zapisnika odborne seje čebel. društva v Ljubljani 13. februarja 1876.

Pričujoči so bili: gg. J. Jerič, Fr. Souvan in dr. K. Ahačič.

1. Prošnja do vis. vlade zarad potrjenja spremenjenih pravil je bila podpisana
2. Prošnji za podporo na ministerstvo in kmetijsko družbo bili ste osnovani in posvetovani.

Podpisani so bili diplomí novoizvoljenih častnih udov.

3. Sklenjeno je bilo, da se bo dajal en društven panj za izgled po 1 glđ. vsim udom, kateri se za-nj oglasijo. Če se bo pa kaj podpore dobilo, se bo dajalo jih po več in tudi drugo čebelarsko orodje po nižani ceni, kakor l. 1874; kar bo, se ve da, pozneje naznanjeno.

4. Sklenilo se je, da potrjena pravila tiskajo se v dvojni obliki in sicer v drugem listu na prvem mestu ter se pošljejo vsim udom in tudi drugim znanim gospodom in čebelarjem s prijaznim vabilom na obilen pristop in pa še kakih 500 iztisov posebej za ude, ki bodo pozneje se vpisovali, ali ko bi jih sicer še kdo želim imeti za posebno rabo.

5. Sklenjeno je bilo dalje (zarad posebnih želj nekterih udov), da za letos ostane oblika lista, kakoršna je bila do zdaj. Če bo večina udov želela in bo kazalo, bode se oblika spremenila prihodnje leto.

6. In zadnjič je bilo v tej odborni seji sklenjeno, da sklep odborne seje 16. junija 1874, po katerem so dobivali vstanovni udje oba društvena lista: nemškega „Krainer Biene“ in slovenskega „Slovenska čebela“ zanaprej ne velja več ter tudi vstanovni udje dobivajo le „Slovensko čebelo“, ker nemški list „Krainer Biene“ ne izhaja več ter je društveni list edino le „Slovenska čebela“.

7. Posvetovalo se je (kakor tudi že popred enkrat) o napravi malih čebelarskih podružnic v raznih krajih po Slovenskem, ter pripoznalo, da take okrajne čebelarske družbe, če bi bile v rokah vnetih, zvedenih čebelarjev, bi zamogle prav veliko pripomoči v razširjenju in utrjenju slovenskega čebelarskega društva. Marsikteri čebelar ima dobro voljo ter bi čebelarskemu društvu rad pristopil, pa revež nevé kam se dejati in ne kje in kako se oglasiti; pošiljatev letnine mu znabiti še večo prilgavico dela in tako želi društvu pristopiti in želi poduka, vendar pa nobenega ne doseže. Kako lahko bi čebelarji enega kraja po dogovoru pred, ali po keršanskem nauku (o delavnikih kmetovalec nima časa) vkup stopili ter prijazno se pomenkovali o raznih primerljajih in skušnjah svojega čebelarstva? Marsikaj bi na dan prišlo, kar zdaj na tihem ostane ter je za vede zgubljeno. Kako prilično bi bilo vsakemu svojo letnino poverjeniku dati ter bi jo ta društvu poslal za deset udov enako za en groš, kakor bi sicer mogel vsaki svoj groš za nakaznico dati.

Nobedin ne reci: To je malenkost ter ni besede vredno. Res je malenkost, pa že dobro vemo, kako varčen kmetovalec grošiček na obe strani po dvakrat, trikrat obrne ter ogleda, preden ga izda in — kar nič graje zato ne zasluži. Dalje: pri branji lista je marsikomu, zlasti začetniku, mnogo temnega in nerazumljivega. Pri prijaznem pogovoru bi se marsikaj prav lahko s kratkimi besedami pojasnilo. Tudi se enako lahko nameri, da kak stavek, ali članek ta razumi tako, drug drugače; da o kaki reči ima ta svojo skušnjo, drug ima tudi svojo, pa vso drugačno — znabiti celó nasprotno. Naj bi poverjenik, ali predsednik, kakor bi ga že hotli imenovati, toliko prijazen bil, da bi vse to vredništvu sporočiti blagovolil, katero bi dopise raznih poročevalcev preresetovale ter méd in zerna „Slovenski čebeli“ izročevalo; koliko zanimivši bi bil list, kako vse drugačen vspeh bi društvo imelo! Največi dobiček bi pa imeli čebelarji — v dveh, treh letih bi bilo in se čebelarilo vse drugače, kakor zdaj.

Predsednik je prevzel načrt in osnova čeb. podružnic. *)

Konečno je odbor še volil in izrekel vstanovitelju in bivšemu prvemu predsedniku sledečo zahvalnico:

Visoko blagorodni gospod baron!

Novo izvoljeni odbor slovenskega čebelarskega društva v Ljubljani si šteje danes v svoji prvi odborni seji v naj večo in prijetno dolžnost:

Vam velespoštovani gospod baron izreči prav srčno in vročo zahvalo za vaše izvrstno in domoljubno delovanje kot ustanovitelj in prvi predsednik slovenskega čebelarskega društva.

Svesti smo si, da čebelarstvo, zbudeno po društvu, kterege ste Vi gospod baron v življenje pokicali in do zdaj vodili, bo po novih vedah in skušnjah toliko bolj napredovalo, kolikor bolj so prebivalci že od nekdanj vneti za čebelarstvo in kolikor ugodniša je dežela za ta prijeten oddelek kmetijstva.

Nadejamo se pa konečno tudi ter zaupljivo zanašamo, da, ker visoko blagorodni gospod baron ostanete ud slovenskega čebelarskega društva, ostanete tudi njegov podpornik ter bote naše delovanje za domače čebelarstvo pospeševali sè svetom in dopisi iz bogate zaloge svojih čebelarskih vednost in skušenj.

V Ljubljani 12. marca 1876.

Podpisi odbornikov.

*) Načrt čebelarskih podružnic je osnovan ter bo prihodnji odborni seji predložen in potem naznanjen.

Predsednik je prejel kmalo po odposlani zahvalnici sledeči telegram:
 „Prosim, prespoštovanim odbornikom mojo naj priserčniši zahvalo za izrečeno
 častitenje blagovoljno naznaniti.“

Bar. Rothschüts.

Dopisi.

(Št. Vid pri Ljubljani na st. Jurjev dan.) Čebele žive in zdrave ohraniti čez zimo je prva skrb pri umetni čebeloreji; zato mora biti pa pripraven panj ali ul. — Ker imamo že zdaj po Slovenskem mnogo sort čebelnih hišic, n. p. votle duble in korita, slamnate peharje okrogle in podolgovate, lesene panje stare in nove, ležeče in stoječe, sè satniki nepremakljivimi in premakljivimi, — tako zmoremo iz skušnje vediti, kakšno stanovanje čebelam je ugodnejše, posebno v zimskem počivanji.

Sumperjev „Slovenski čebelarček“ našteva te-le lastnosti dobrega panja:

1. Naj bo tako narejen, da se prostor v njem da premenjati,
2. tudi naj se lahko in brez posebnega nadlegovanja čebel odpre,
3. da so panjevi vsi enako visoki in dolgi,
4. žrela naj imajo zaduške, i. t. d. —

Sumperjev Skočidolski panj je našim starim koritom ali ulom zeló enak od zunaj, le od znotraj ima premakljive satnike in te po dolgem.

Naši koroški in stajerski Slovenci so se poprijeli Sumperjevega ula in c. kr. kmetijska družba v Celovcu ga je spoznala pri dveh razstavah za prav pripravnega in je razstavljevalcu prisodila prva častna darila.

Naša slavna c. kr. kmetijska družba v Ljubljani razdeluje po deželi Porentove in Sumperjeve ule v poskušnjo.

Skušnja pa uči: da čebele ravnaajo satovje v panji raji po dolgem, kakor v počez; naj ljubši jim pa je zastaviti satovje pri žrelu na pošev; tako bi satovniki morali biti v panji iz kota v kot postavljeni.

Skušnja nas uči: da čebele na daljih satovih hitreji delajo, raji rojijo, tudi se huji branijo in v hladni zimi lazijo dalje časa v eno mer za medom.

Vstreči priročnosti in čebelam sem tudi jaz pripravil podolgast ležeč ul, v katerem so premakljivi satniki po dolgem obešeni v dveh zarezah na pokrovu, ki se da vzdigniti; moj ul se odpre od strani in od strani se satniki premikujejo t. j. noter devajo, ali vun jemljejo.

Panj ima dva žrela, in je po potrebi predeljen.

Da zahtevanji „Slovenske čebele“ vstrežem, izročim moj ul slavnemu društvu za umno čebelarstvo v razstavo.

J. Žan.

(Iz Polhovega gradca I. K.) Kakó da v „Slov. čebelo“ nikdo od tod ne piše, saj menda nismo tako zadnji v čebeloreji! Res čebelarjev je pri nas mnogo, ker tudi kraj je prav ugoden. Lega krajev je večidel v zatišji; na spomlad iz gričev kmalo sneg zgine, da imajo čebele pri nas že dobro pašo, ko planave še sneg pokriva. Pa tudi pozneje o spomladanskem času imajo čebele tú dobro pašo, ker je prav veliko sadnega drevja po gričih in dolinah in tudi mnogo kostanja. — Zato pripeljavajo tú sem vsako leto prav veliko čebel iz Ljubljanske in St. Vidske okolice, da tú ložej prezimujejo ter imajo na spomlad bolj zgodnjo pašo. Tú namreč je prav veliko spomladnega resja, zato čebele hrano dobivajo brž ko sneg odleze.

Letos so bile čebele pri nas prav dobre, da se je v marsikterem panju méd kazal. Le čebel se je pri dolgi zimi in po snegu preveč pogubilo. Naj bi bili spomladni dnevi lepši, bi se bili prav zgodnjih rojev nadejali vkljub hudi in dolgi zimi; al oblačni, hladni dnevi in preveliko deževanje je naše nade in upe vničilo.

Želeti bi bilo, da bi se čebele ložej dopeljavale in odpeljavale, naj bi bila pota sem ter tje boljša, kakor so; pa kaj ko ljudi mnogokrat lastnega dobička ne vidijo ter ostane vse pri starem, bodo naj si že pota, ali čebelarstvo, ki tudi noče kaj napredovati, da bi se čebelarilo s premakljivimi satniki. Imate li zdaj kaj več udov pri vašem društvu? Z Bogom. *)

Življenjepisne črtice.

Jurij Jonke.

Jurij Jonke je bil rojen 17. aprila 1777 v Kočevski župniji.

Ko se je šolal je bil reven. Nekoliko šol je izvršil v Ljubljani, nekoliko pa v Gradcu: tú je bil pri nekem odvetniku za pisarja, da je zamogel se preživeti. Zmožnosti je imel velike, zato je tudi zamogel dvojno delo ob enem opravljati. Ko je izvršil bogoslovje, je bil nekoliko let kaplan v stari Loki, potem vikar v Novem mestu, in znabiti še kje, ker slovenski je dobro znal, dasiravno ni bil rojen Slovenec. Postal je župnik v zelo nemirnih časih francozke vojske l. 1808 v Črmošnjicah ter je bil tam do leta 1834. 18. aprila se je kot župnik zadnjikrat v farne bukve podpisal in stopil potem v pokojni stan, v katerem je vkljub bolehnosti živel še 30 let.

Pokojni Jonke je bil mož krepkega duhá in trdne volje — takega župnika naj berž Črmošnjaška župnija še ni imela. Enkrat že zelo v noč priženó Kočevarji nekaj vjetih francozov, katerih nekteri so bili gologlavi, drugi bosí, tretji brez sukenj in najpotrebniše obleke. Župnik Jonke stopi pred nje ter pravi: Možjé, kam peljate te ljudi? Odgovorijo: Tje proti Poljanci, proti Toplicam se oglasijo drugi, proti Soteski kričijo tretji. Jonke je precej sunil, da jih mislijo kje na skrivnem pomoriti. Veste kaj možje! ostanite pri meni; noč je že, juter lahko vse boljše opravite. Kočevarje vzame v farovž, vjete francoze pa je po hišah razpotaknil ter vsim preskrbel pijače, da so bili zadovoljni. Ko razgovorjaje se z njimi izvé, kar je sumil, da namreč mislijo francoze pomoriti, je bil tiho. Drugi dan o prvem svitu Jonke že pred Kočevarji stóji ter jim resno pravi: Vjetih francozov mi ne bote morili in jih kratko malo ne smete. Ko vidi, da niso nič kaj zadovoljni, ter so marsikteri odmajevali, jim je rekel dalje: Nevé se še, kdo zmaga naš ali francoski cesar, in če bi poslednji kaj potem? Zmaga naj pa, kdor hoče: kristjani ste ter vam ni pripušeno vjetnikov moriti. Razburjeni Kočevarji so se pomirili in vjetniki so bili rešeni.

S tem se je francozom in njih poglavarjem toliko prikupil, da je pozneje od njih dosegel, kar je hotel. Bil je takrat mēr, župan, in kadar je kaj želim, so rekli: Eh bien! ta monsieur je vjete francoze smrti rešil, mu moramo tudi kaj storiti. Črmošnjiški farani so bili mnogo vojskeinega zlá po njem obvarovani. Pa tudi še dalje je njegova moč segala. Vojašine je skoraj vsakega oprostil, za kterege se je

*) Iz Polhovega gradca nič več, in od drugod — je zelo enaka. Je pač res, da ljudstvo lastnega dobička ne vidi in noče spregledati. Kar je marljivega, se oglasi ter vstane o prvem klicu; kar je zaniknega, pa dremlje, naj se tudi desetkrat ali stokrat kliče. Vredn.

potegnil. Enkrat izvè, da ima nekaj v smrt obsojenih Kočevarjev v malih urah ustreljenih biti. Brž pošlje nekega dečka z listom v Kočevsko mesto. Pritekel je v treh urah, ko je sicer navadne poti šest ur hodá. Že so bili obsojeni Kočevarji k zidu postavljeni; dečko od dalječ maha z ruto in listom. Poveljnik radovedno čaka, naglo list prebere, ter vsklikne: Pardon! Obsojenci so bili rešeni. Enakih prigodb se še več pripoveduje. Poslani dečko je neki, kakor nam prijatelj piše, še živ, se vè da — siv starček.

In kaj je bila plača vrlemu župniku za ljudomilo delovanje? Čujemo, da je službo bolj zarad drugih sitnih razmer mogel pustiti, kakor zarad bolehnosti. Tudi v lastni žlahti, kateri je mnogo dobrega storil, ni najdel pripoznanja in je v ptuji hiši mogel umreti. Navadna plača svetá! Umrl je 12. maja l. 1864.

§ S čebelarstvom se je ranjki Jonke od mladosti pečal do starosti, kjer je mogel. Kar je sam delal, je enako tudi ljudem povsod priporočal ter jim bil izgled in učenik v umnem čebelarstvu. Leta 1844 je izdal malo knjižico v nemškem jeziku: Znanstveni in dejanski navod v čebelarstvu po devet in trideset letni skušnj. Drugi zboljšani in pomnožen natis. (Kdaj je izdal prvi natis, nam ni znano.) Knjižica je bila za tiste čase prav izvrstna in mnogim edini vir poduka. Tudi dandanašnji ima še svojo ceno. Delovanja s premakljivimi satniki v knjižici se vé da ne pozná. Če ga je pred svojo smrtjo poznal, nam tudi ni znano; naj brž da ne zavolj visoke starosti.

§ Kakor samostojin duhovnik in župnik je imel navadno po tri čebelnjake vedno polne — po 40 do 50 panjev, tedaj tudi čez zimo nad sto, poletni čas lahko čez 300 panjev. Nek prijatelj nam je pravil, da je pokojni Jonke, kakor nekteri drugi bogatini voli, tako on povsod čebele po reji imel. Njegovo naj večje veselje je bilo, čebelarjem dobre svete dajati, zlasti če je vidil, da se je kdo čebelarstva pridno poprijel, ter si kaj s tem opomogel. „Še ga vidim sivega starčeka, nam je nekdo rekel, kako je nekaga bornega kmetiča, ki se je bil pred dvema leti na njegovo opominovanje čebelarstva poprijel ter župniku polne sklede medú pokazal, na ramena potepil ter sladko smejé se dejal: „Vidiš Janko, vidiš Janko, kako dobro je, da si me ubogal! s tem lahko vso štibro (ves davk) poplačáš“. Vsedil se je ter kramljaje od čebelarstva ponudenega medú več jedil, kakor je bila njegova navada, samo da je hvaležnemu kmetiču ustregil.

§ Zlasti je čebelarstvo priporočal duhovnikom, ker to je za njih, rekel je, potrebno, pa tudi popolno pošteno vedrilo in razveseljevanje. Viditi mu je bilo že na obrazu, kako dobro mu je dejalo, kadar je čul, da je kak duhovnik izvrsten čebelar. „Dobro, je včasih rekel, za čebelarstvo ni vsaki, kakor za matiko.“ Vedil je namreč, da duhovniki so zarad omike naj bolj zmóžni za opazovanje čebel, po svojem stanu pa biti učeniki drugim.

Tako je r. župnik Jonke ves vnet za blago čebelarstvo čebelaril, delal in navduševal. Lahko bi bil rekel, kakor r. Vodnik od pesništva: „Za čebelarje slovenske živim in gorim“. Naj počiva v miru!

Imenik

čast. in spošt. udov, kateri so svojo letno plačo poslali. *)

Gospod Abram Leopold, učitelj v Nemški loki	1	gld.
„ Adamič Avgustin, učitelj pri sv. Križu pri Kostanjevci	1	„
„ Ambrožič Miha, posestnik v Mojstranah	2	„
„ Anžlovar Miroslav, učit. pripravnik v Kopru	1	„
„ Arzenšek Anton, učitelj v Stranica	1	„
„ Bevk Franc, učitelj v Podbrdu	1	„
„ Brence Franc, kmetovalec v Hrašah	1	„
„ Brolih Matija, dekan v Šmarji	2	„
„ o. Crobath Benevenuto, st. defin. v Ljubljani	2	„
„ Crobath Janez, posestnik v Stražišči	2	„
„ Čebular Franc, župnik v Povirji	2	„
„ Drašler Jožef, kmetovalec v Borovnici	1	„
„ Erjavec Matija, vikar v Šturijah	2	„
„ Fakin Janez, kmetovalec v Skrbini	1	„
„ Grivic Franc, duh. pom. v Leskovcu	2	„
„ Grah Tomaž, učitelj v Št. Jurju p. južne železnice	1	„
„ Groznik Franc, duh. pom. v Dobu	1	„
„ Herg Lovrencij, župnik v Lembahu	2	„
„ Hostnik Ljudevit, franč. fr. v Paznu	1	„
„ Hudovernik Matija, učitelj v Dobropoljah	1	„
„ Imenšek Jože, kmetovalec pri sv. Florijanu	1	„
„ Jarc Franc, duh. pom. v Leskovcu	2	„
„ Jerič Janez, kmetovalec v Št. Vidu	1	„
„ Janc Franc, posestnik pri sv. Duhu	1	„
„ Jambrešič Josip, učitelj v Truhlju na Horvaškem	1	„
„ Jemec Lovrencij, orglar na Homecu	2	„
„ Klinc Ivan, učitelj v Severinu na Horvaškem	1	„
„ Klinar Franc, učitelj v Jesenicah	1	„
„ Kocijan Andrej, posestnik v Povirji	1	„
„ Kolarič Jožef, župnik v Razborji	2	„
„ Kresnik Matej, m. učitelj v Celji	1	„
„ Krištofč Lovrencij, farni oskrb. v Št. Ožbaldu	2	„

*) Zadnje dni nam je došlo toliko vprašanj, je li letnina plačana ali ne, da pismeno ne moremo vsim odgovarjati; listnica bila bi predolga, pa bi zaradi enakih imen še vsak ne vedel, pri čem da je. Tudi imajo zelo vsi čebelarški listi navado imenik udov, kateri letno plačo odrajtajo, naznanovati; to nas je napotilo enako postopati. Izkaz lahko tudi plačevalcem služi v po-
 botnico, da smo poslano letnino prejeli. Upamo, da bo vsim prav. Vredn.

Listnica. Č. g. A. M. župan v P.: Hvala lepa za Vaš trud! Dva nova uda smo od tam dobili; tedaj priporočevanje ni bilo zastoj. Več pismeno pa — pozneje.

G. Fr. P. učitelj v S.: Danes Vam pošljemo še enkrat vse štiri liste. Če že pred poslano tri dobite, razdelite jih čebelarjem v Vaši okolici.

G. P. A. posestn. na B.: Malo potrpite; vse bomo poslali.

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarško društvo“.

Tiskala Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.